

Re-integratieverordening

De raad van de gemeente Voorschoten;
gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Voorschoten, nr. 016A,

gelet op artikel 147, eerste lid van de Gemeentewet, de artikelen 7 en 8 en 10 tweede lid van de Wet werk en bijstand, de artikelen 34, 35 en 36 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers en de artikelen 34, 35 en 36 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen werknemers,

gelet op de EG-verordening Werkgelegenheidssteun (nr. 2204/2002, Pb EG 2002, L 337/3) en de EG-verordening de minimissteun (nr. 69/2001, Pb EG 2001, L 10/30), evenals de Beleidsaanbeveling van belang voor het opstellen van de gemeentelijke reïntegratieverordeningen in het kader van de Wet Werk en Bijstand (Verzamelcirculaire SZW, april 2004),

besluit vast te stellen de volgende verordening

Re-integratieverordening Wet werk en bijstand gemeente Voorschoten

Paragraaf 1 Begripsbepalingen

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

In deze verordening wordt verstaan onder:

1. De Wet: de Wet Werk en Bijstand, verder kortweg aangehaald als WWB;
2. De raad: de gemeenteraad van de gemeente Voorschoten;
3. Het College: het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Voorschoten;
4. WWB: De Wet Werk en bijstand, de uitkering als bedoeld in hoofdstuk 3 van de wet;
5. IO(A)W: Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
6. IO(A)Z: Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
7. CWI: Centrum van Werk en Inkomen;
8. Bbz: Besluit bijstandsverlening zelfstandigen;
9. Afstemmingsverordening: de verordening waarin de afstemming (verlaging) van de uitkering vanwege tekortschietend besef van verantwoordelijkheid is vastgelegd, conform artikel 8 en 18 van de WWB.

Artikel 2 Doelgroep

In deze verordening wordt verstaan onder:

1. doelgroep: de personen genoemd in artikel 7 lid 1 onder a van de WWB;
2. uitkeringsgerechtigden: personen met een uitkering ingevolge de Wet Werk en Bijstand, de IOAW of de IOAZ;.
3. Anw-ers: personen met een uitkering volgens de Algemene nabestaandenwet die ingeschreven zijn bij het CWI;
4. Nug-ers: personen als bedoeld in de WWB, artikel 6 onder a;.

5. jongeren: uitkeringsgerechtigden niet ouder dan 27 jaar;
6. belanghebbende: een persoon behorende tot de doelgroep die aanspraak maakt op ondersteuning of een voorziening of aan wie ondersteuning of een voorziening wordt aangeboden.

Artikel 3 Voorzieningen

In deze verordening wordt verstaan onder:

1. voorziening: een voorziening als bedoeld in artikel 7 eerste lid onder a van de wet, deze verordening en het arbeidsmarktbeleidsplan;
2. ondersteuning: de inspanning die het college ten behoeve van een belanghebbende verricht gericht op arbeidsinschakeling;
3. traject: een met de belanghebbende overeengekomen, dan wel een door het college aan hem opgelegd geheel van activiteiten en / of voorzieningen, gericht op arbeidsinschakeling;
4. arbeidsinschakeling: het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid, waarbij geen gebruik meer wordt gemaakt van een voorziening;
5. algemeen geaccepteerde arbeid: iedere vorm van betaald werk, als zelfstandige of met een arbeidsovereenkomst, dat algemeen maatschappelijk aanvaard is en geen gewetensbezwaren oproept;
6. voorliggende voorziening: elke voorziening, buiten de WWB, waarop de belanghebbende aanspraak kan maken ter verwerving van middelen of ter bekostiging van specifieke uitgaven;
7. duurzame uitstroom: arbeidsinschakeling voor een aaneengesloten periode van minimaal 6 maanden;
8. sociale activering: het verhogen van de maatschappelijke participatie en het doorbreken of voorkomen van sociaal isolement door maatschappelijk zinvolle activiteiten die een eerste stap op weg naar betaald werk kunnen betekenen;
9. trajectplan; een planmatige beschrijving van het traject.

Paragraaf 2 Beleid en financiën

Artikel 4 Opdracht college

1. Het college biedt aan belanghebbenden, ondersteuning bij de arbeidsinschakeling aan en, voor zover het college dat noodzakelijk acht, een voorziening gericht op die arbeidsinschakeling.
2. De ondersteuning die het college aan de doelgroep biedt ter bevordering van de arbeidsinschakeling, is gericht op de kortste weg naar duurzame uitstroom.
3. Alvorens over te gaan tot het aanbieden van een voorziening aan een belanghebbende kan het college onderzoek laten uitvoeren ter vaststelling van de meeste geschikte voorziening voor de belanghebbende.
4. Het college draagt zorg voor voldoende diversiteit in het aanbod aan ondersteuning en voorzieningen.
5. Het college bevordert de beschikbaarheid van flankerende voorzieningen die de belemmeringen voor het aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid weg kunnen nemen.

Artikel 5 Beleidsplan

1. De gemeenteraad stelt ter nadere uitvoering van deze verordening jaarlijks een beleidsplan vast, waarin beleidsprioriteiten worden aangegeven, evenals de hoogte en wijze van financiering.
2. Dit plan omvat in elk geval
 - Een omschrijving van het beleid ten aanzien van de verschillende doelgroepen en de prioritering binnen en tussen die groepen, waarbij een evenwichtige aanpak als uitgangspunt wordt genomen;
 - De wijze waarop de aanbesteding wordt vormgegeven;
 - Een verdeling van de beschikbare middelen over de verschillende voorzieningen;
 - De criteria voor het ontheffingenbeleid ten aanzien van de arbeidsverplichting, waarbij in het bijzonder aandacht wordt besteed aan de combinatie van arbeid en zorg;
3. Het college zendt eenmaal per jaar aan de gemeenteraad een verslag over de doeltreffendheid en de effecten van het beleid. Dit verslag wordt vormgegeven conform het verslag als bedoeld in artikel 77 van de wet.
4. Het beleidsplan als bedoeld in het eerste lid evenals het verslag als bedoeld in het derde lid bevat het oordeel van de cliëntenraad.

Artikel 6 Aanspraak op ondersteuning

1. Personen behorende tot de doelgroep hebben aanspraak op ondersteuning bij arbeidsinschakeling en op de naar het oordeel van het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op arbeidsinschakeling.
2. Geen recht op ondersteuning of een voorziening bestaat in ieder geval:
 - Indien er sprake is van een voorliggende voorziening die, naar het oordeel van het college, voldoende bijdraagt aan de mogelijkheden tot de arbeidsinschakeling of
 - Indien de belanghebbende zich naar het oordeel van het college niet voldoende naar vermogen heeft ingespannen om zijn eigen arbeidsinschakeling te bewerkstelligen.
3. Het college doet een aanbod dat past binnen de criteria die gesteld zijn in deze verordening, en het in artikel 3 genoemde beleidsplan.

Artikel 7 Verplichtingen van de uitkeringsgerechtigde

1. De uitkeringsgerechtigde dient zich naar vermogen in te spannen om algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te behouden, waaronder begrepen registratie als werkzoekende bij het CWI.
2. De uitkeringsgerechtigde is verplicht mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.
3. De uitkeringsgerechtigde die door het college een voorziening wordt aangeboden is verplicht hiervan gebruik te maken, waaronder begrepen het ondertekenen van een trajectplan, en alles na te laten wat het bereiken van het doel van de voorziening belemmert.
4. De uitkeringsgerechtigde die deelneemt aan een voorziening is gehouden aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet en deze verordening.
5. Indien een uitkeringsgerechtigde die deelneemt aan een voorziening, niet voldoet aan het gestelde in het eerste en vierde lid, kan het college de uitkering verlagen conform wat hierover is bepaald in de maatregelenverordening.

6. Indien (achteraf) uit onderzoek blijkt dat gedurende de periode waarin de uitkeringsgerechtigde deelnam aan een voorziening, de uitkering geheel of gedeeltelijk ten onrechte is verstrekt, kan het college de kosten van de voorziening dan wel de subsidie geheel of gedeeltelijk verhalen op de uitkeringsgerechtigde.

Artikel 8 Verplichtingen Nug-er en Anw-er

1. De Nug-er of Anw-er die deelneemt aan een voorziening, is gehouden aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet en deze verordening, waaronder begrepen het ondertekenen van het trajectplan, en alles na te laten wat het bereiken van het doel van de voorziening belemmert.
2. Indien de Nug-er of Anw-er die deelneemt aan een voorziening, niet voldoet aan het gestelde in het eerste lid, kan het college de kosten van de voorziening geheel of gedeeltelijk terugvorderen.
3. Indien de Nug-er of Anw-er niet voldoet aan het gestelde in het eerste lid, kan de Nug-er of Anw-er niet eerder dan na 12 maanden, gerekend vanaf de datum waarop de voorziening voortijdig is afgebroken, opnieuw aanspraak maken op ondersteuning of een voorziening.
4. Het college stelt een beleidsregel vast voor de toepassing van het tweede lid.

Artikel 9 Arbeidsplicht en ontheffing

1. De verplichting om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden geldt voor de alleenstaande ouder met kinderen tot 12 jaar, slechts nadat het college zich genoegzaam heeft overtuigd van de beschikbaarheid van passende kinderopvang, de toepassing van voldoende scholing en de belastbaarheid van de uitkeringsgerechtigde.
2. Bij het opleggen van de arbeidsplicht aan personen boven de 57 ½ jaar houdt het college rekening met het arbeidsmarktperspectief van de belanghebbende.
3. Het college kan in individuele gevallen, wanneer daarvoor dringende redenen aanwezig zijn, bepalen dat een uitkeringsgerechtigde tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheven is van de verplichtingen zoals beschreven in artikel 7 van deze verordening.
4. De periode waarvoor deze ontheffing geldt, kan door het college tijdelijk worden verlengd.

Artikel 10 Sluitende aanpak

1. Elke uitkeringsgerechtigde krijgt binnen drie maanden na inschrijving bij het CWI een aanbod voor een voorziening gericht op inschakeling in algemeen geaccepteerde arbeid.
2. Het eerste lid is niet van toepassing indien het college heeft bepaald dat voor deze persoon een volledige ontheffing van de arbeidsverplichting geldt.
3. Het college kan in individuele gevallen afwijken van het gestelde in het eerste lid.

Artikel 11 Budget- en subsidieplafonds

1. Het college kan subsidie- of budgetplafonds vaststellen.
2. Indien door het toekennen van een voorziening aan een belanghebbende het budget -of subsidieplafond wordt overschreden, kan de voorziening worden geweigerd.
3. Het college kan een maximum instellen voor het aantal personen dat in aanmerking komt voor een specifieke voorziening. Als door het toekennen van een voorziening aan een belanghebbende dit maximum wordt overschreden kan de voorziening worden geweigerd.

Paragraaf 3 Voorzieningen

Paragraaf 3.1 Voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling

Artikel 12 Diagnostisch onderzoek

1. Het college kan, voordat wordt besloten tot een traject en/of tot de inzet van voorzieningen, een diagnostisch onderzoek (laten) doen naar de mogelijkheden van de belanghebbende met betrekking tot arbeidsinschakeling.
2. Het onderzoek als bedoeld in artikel 4 lid 3 van deze verordening wordt ook aangemerkt als diagnostisch onderzoek.

Artikel 13 Re-integratietrajecten

1. Het college kan aan personen behorende tot de doelgroep, een re-integratietraject aanbieden.
2. Het doel van een re-integratietraject is duurzame uitstroom.
3. In een trajectplan worden tenminste vastgelegd het doel van het traject evenals de onderdelen waaruit het is opgebouwd.

Artikel 14 Leerwerktrajecten

1. Het college kan aan jongeren een leerwerktraject aanbieden.
2. Het doel van een leerwerktraject is het opdoen van werkervaring dan wel het leren functioneren in een arbeidsrelatie.
3. Het college plaatst de jongeren alleen indien hiermee de concurrentieverhoudingen niet onverantwoord worden beïnvloed en indien door zijn plaatsing geen verdringing plaatsvindt.
4. In een trajectplan wordt tenminste vastgelegd dat het doel van het werken met behoud van uitkering te allen tijde duurzame uitstroom betreft, evenals de wijze waarop de begeleiding plaatsvindt.

Artikel 15 Opstapbanen en sleutelbanen

1. Het college kan aan een uitkeringsgerechtigde dan wel een jongere tot 27 jaar zonder een uitkering in het kader van een re-integratietraject onder nader te bepalen voorwaarden een opstapbaan of sleutelbaan aanbieden.
2. De opstapbaan of sleutelbaan is bedoeld voor uitkeringsgerechtigden die vanwege persoonlijke kenmerken zonder aanvullende maatregelen niet direct de stap naar een reguliere baan kunnen maken.
3. De opstapbaan kan voorafgegaan worden door een werkstage.
4. De opstapbaan en sleutelbaan zijn zoveel mogelijk op maat gesneden en:
 - a. de opstapbaan heeft in de regel een maximale duur van 24 maanden;
 - b. de sleutelbaan heeft in de regel een maximale duur van 36 maanden;
 - c. heeft de vorm van een CAO conforme arbeidsovereenkomst bij een, bij voorkeur privaat, bedrijf of instelling.
5. De opstapbaan en sleutelbaan kenmerken zich door subsidiemogelijkheden in de vorm van:
 - a. loonkostensubsidie, met een nader te bepalen partitieel en aflopend karakter, op basis van de productiviteit van de werknemer;
 - b. vergoeding van scholingskosten ten behoeve van de werknemer. Vergoeding vindt plaats na succesvolle afronding van de opleiding en /of training;
 - c. inzet van jobcoaching;

- d. aanvullende dienstverlening gericht op ondersteuning van werkgever dan wel de werknemer voor zover dit noodzakelijk bevonden wordt voor een succesvol traject gericht op duurzame arbeidsinschakeling.
6. Aan de opstapbaan en sleutelbaan zijn de volgende voorwaarden verbonden:
 - a. in principe een partiele loonkostensubsidie en een periodieke afbouw ervan;
 - b. de werkgever stelt ten behoeve van de werknemer een arbeidsontwikkelingsplan op, waarmee de werknemer in staat gesteld wordt, zich zodanig te ontwikkelen dat uitstroom naar reguliere arbeid wordt gerealiseerd kan worden;
 - c. de werkgever draagt zorg voor de uitvoering van het arbeidsontwikkelingsplan van de werknemer.
7. Een opstapbaan wordt alleen dan ingezet indien redelijkerwijs kan worden verwacht dat de belanghebbende zich binnen 24 maanden zodanig kan ontwikkelen dat uitstroom naar een ongesubsidieerde dienstbetrekking mogelijk is.
8. Een sleutelbaan wordt alleen dan ingezet indien redelijkerwijs kan worden verwacht dat de belanghebbende zich binnen 36 maanden zodanig kan ontwikkelen dat uitstroom naar een ongesubsidieerde dienstbetrekking mogelijk is.
9. In uitzonderingsgevallen kan het college besluiten de opstapbaan of sleutelbaan en de daaraan verbonden ondersteunende maatregelen en loonkostensubsidie voort te zetten na genoemde 24 dan wel 36 maanden, indien door onvoorziene omstandigheden de stap naar een reguliere baan nog niet kan worden gezet. Daarbij zal periodiek worden beoordeeld of verlenging van de opstapbaan en of sleutelbaan en de daaraan verbonden voorziening aan de orde is.

Artikel 16 Werkstages

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden en jongeren een werkstage aanbieden, gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het doel van de werkstage is het opdoen van werkervaring dan wel het leren functioneren in een arbeidsrelatie.
3. Deze werkstage duurt maximaal 3 maanden.
4. Het college plaatst een persoon alleen indien door zijn plaatsing de concurrentieverhoudingen niet onverantwoord worden beïnvloed en indien door zijn plaatsing geen verdringing plaatsvindt.
5. In een schriftelijke overeenkomst worden tenminste vastgelegd het doel van de werkstage, de duur evenals de wijze waarop de begeleiding plaatsvindt.

Artikel 17 Scholing en educatie

1. Het college kan aan personen behorende tot de doelgroep een vorm van scholing of educatie aanbieden.
2. Het doel van scholing en educatie is het vergroten van de kansen op de arbeidsmarkt. Specifiek voor jongeren van 16 tot 27 is scholing en educatie gericht op het behalen van een startkwalificatie.
3. In een trajectplan worden tenminste vastgelegd het doel en de duur van de scholing.
4. De in het eerste lid bedoelde scholing kan aangeboden worden in de vorm van een subsidie.
5. Het college stelt in beleidregels nadere regels ten aanzien van de noodzakelijkheid van de scholing en de educatie, de tijdruimte die het beslaat en de maximale kosten.

Artikel 18 Sociale activering en vrijwilligerswerk

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden als onderdeel van een re-integratietraject activiteiten aanbieden in het kader van sociale activering
2. Onder sociale activering wordt verstaan het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten ter voorbereiding op een traject gericht op arbeidsinschakeling of gericht op het voorkomen van sociaal isolement.
3. Sociale activering als onderdeel van een re-integratietraject kan gedurende een maximale periode van 24 maanden plaats vinden.
4. In een trajectplan worden tenminste vastgelegd het doel van de sociale activering evenals de wijze waarop de begeleiding plaatsvindt.

Artikel 19 Voorbereidingstraject op het ondernemerschap

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden een voorbereidingstraject op het ondernemerschap aanbieden.
2. Bij de uitvoering van deze voorziening neemt het college de bepalingen in acht zoals die in de wet- en regelgeving zijn vastgelegd.

Paragraaf 3.2 Premies en subsidies

Artikel 20 Stimuleringspremie

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden een stimuleringspremie toekennen.
2. Het doel van de stimuleringspremie is het bevorderen van duurzame uitstroom.
3. Het college stelt in een richtlijn nadere regels ten aanzien van de doelgroep, de hoogte en de wijze van uitbetaling van de stimuleringspremie.

Artikel 21 Overbruggingssubsidie

1. Het college kan subsidie verstrekken aan werkgevers die met een persoon behorende tot de doelgroep een arbeidsovereenkomst sluiten gericht op arbeidsinschakeling;
2. Het college stelt in een beleidsregel nadere regels ten aanzien van de duur van de subsidie, de hoogte, en de verplichtingen die aan de subsidie worden verbonden.
3. De subsidie wordt alleen verstrekt met inachtneming van de beleidsaanbevelingen 'Subsidiering arbeidsplaatsen in het kader van re-integratie werkzoekenden' van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Artikel 22 Activeringspremies

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden een activeringspremie toekennen.
2. Deze premie wordt verstrekt in de volgende gevallen:
 - a. Het aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid, niet zijnde gesubsidieerde arbeid;
 - b. Het aanvaarden van een opstapbaan of sleutelbaan, als bedoeld in artikel 15;
 - c. Het deelnemen aan sociale activering en vrijwilligerswerk als bedoeld in artikel 18;
 - d. Het met goed gevolg afronden van scholing, als bedoeld in artikel 17.

Artikel 23 Persoonsgebonden re-integratiebudget

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden een subsidie verstrekken in de vorm van een op arbeidsinschakeling gericht persoonsgebonden re-integratiebudget.
2. Onder een persoonsgebonden re-integratiebudget wordt verstaan een subsidie ter voldoening van de noodzakelijk te maken kosten van werkzaamheden die zijn gericht op arbeidsinschakeling.
3. Het college stelt in een beleidsregel nadere regels met betrekking tot de uitvoering van dit artikel.

Paragraaf 3.4 Flankerende voorzieningen

Artikel 24 Kinderopvang

1. Het college kan aan belanghebbenden een vergoeding verstrekken voor de kosten van kinderopvang die gemaakt worden in het kader van de arbeidsinschakeling.
2. Het college stelt in een richtlijn nadere regels ten aanzien van de doelgroep die voor een vergoeding van kinderopvang in aanmerking komt, de hoogte en de duur van de vergoeding.

Artikel 25 Overige vergoedingen

1. Het college kan een vergoeding verstrekken voor kosten die gemaakt zijn in het kader van de arbeidsinschakeling. Het gaat hierbij, niet limitatief, in ieder geval om:
 - a. verhuiskosten
 - b. reiskosten
 - c. kosten voor kinderopvang
 - d. representatiekosten
 - e. budgetbegeleiding
2. Het college stelt in een richtlijn nadere regels ten aanzien van de doelgroep die voor een vergoeding in aanmerking komt, de hoogte en de duur van de vergoeding evenals de toepassing van een eventuele inkomenstoets.

Artikel 26 Voorzieningen gericht op nazorg

Het college of een door haar ingeschakelde derde, kan aan ondernemingen waarbij een persoon algemeen geaccepteerde arbeid heeft aanvaard nazorg bieden.

Paragraaf 3.3 Vrijlating van inkomsten

Artikel 27 Inkomstenvrijlating

1. Voor een vrijlating van inkomsten komt in aanmerking de uitkeringsgerechtigde die arbeid aanvaardt welke niet leidt tot beëindiging van de uitkering, mits deze arbeid bijdraagt aan de arbeidsinschakeling.
2. Onder arbeid als bedoeld in lid 1 wordt niet begrepen arbeid van dezelfde of vergelijkbare werkzaamheden die op basis van een andere arbeidsovereenkomst, uitzendovereenkomst of ambtelijke aanstelling bij dezelfde werkgever zijn uitgevoerd.
3. De hoogte van deze vrijlating wordt vastgesteld conform artikel 31 lid 2 onder 0 WWB.
4. De vrijlating van inkomsten wordt toegekend voor een periode van zes aaneengesloten maanden, met ingang van de eerste dag waarop de arbeid is aanvaard.

5. Een vrijlating van inkomsten wordt gedurende een periode van twaalf maanden na het verstrijken van de eerdere vrijlatingperiode opnieuw toegekend.

Paragraaf 4 Nadere bepalingen

Artikel 28 Beëindiging voorziening

Het college kan een voorziening beëindigen indien:

- a. de belanghebbende die aan een voorziening deelneemt zijn verplichtingen als bedoeld in artikel 7 van deze verordening niet nakomt;
- b. de belanghebbende die aan een voorziening deelneemt niet meer behoort tot de doelgroep;
- c. de belanghebbende algemeen geaccepteerde arbeid aanvaardt waardoor geen gebruik meer wordt gemaakt van deze voorziening of;
- d. naar het oordeel van het college, de voorziening onvoldoende bijdraagt aan een snelle arbeidsinschakeling.

Artikel 29 Eigen bijdrage

1. Voor de deelname aan een voorziening, niet zijnde de voorziening genoemd in paragraaf 3.4, stelt het college ten aanzien van de eigen bijdrage in de kosten nadere voorwaarden:
 - o. de Nug-er of Anw-er van wie het gezinsinkomen hoger is dan 130% wettelijk minimumloon dient 50% van de kosten van de voorziening zelf te betalen;
 - o. de Nug-er of Anw-er van wie het gezinsinkomen hoger is dan 200% wettelijk minimumloon dient 100% van de kosten van de voorziening zelf te betalen.
2. Indien er sprake is van een eigen bijdrage op grond van lid 1 van dit artikel, blijft het recht op ondersteuning onverminderd van kracht.

Artikel 30 Samenloop

Het college heeft de mogelijkheid om meerdere voorzieningen gelijktijdig in te zetten.

Paragraaf 5 Slotbepalingen

Artikel 31 Mandatering

Het college mandateert het hoofd van de afdeling Welzijn voor het vaststellen van beleidsregels en richtlijnen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van deze verordening. Het college mandateert het hoofd van de afdeling Welzijn voor het ondertekenen van overeenkomsten inzake de uitvoering van deze verordening.

Artikel 32 Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 33 Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als “Re-integratieverordening Wet Werk en Bijstand gemeente Voorschoten”

Artikel 34 Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de eerste van de maand na de datum van publicatie.

Aldus vastgesteld in de raadsvergadering van 29 maart 2007,

De griffier

de voorzitter

Toelichting algemeen

Inleiding

Volgens de WWB krijgen B en W de opdracht voor de re-integratie van bijstandsgerechtigden, Nug-ers en Anw-ers. De WWB draagt aan de gemeenteraad op om een verordening vast te stellen waarin het beleid van de gemeente ten aanzien van haar re-integratietaak wordt neergelegd. Tevens wordt hierin de aanspraak van burgers op ondersteuning bij reïntegratie geregeld.

De basis voor de verordening is neergelegd in artikel 8, eerste lid onder a en tweede lid en artikel 10 eerste en tweede lid:

Artikel 8 lid 1 onder a:

De gemeenteraad stelt bij verordening regels met betrekking tot het ondersteunen bij arbeidsinschakeling en het aanbieden van voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling, bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a.

Artikel 8 lid 2:

De regels, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, hebben in ieder geval betrekking op de evenwichtige aandacht voor de in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, genoemde groepen, evenals voor de verschillende doelgroepen daarbinnen, en de wijze waarop rekening wordt gehouden met zorgtaken.

Artikel 10 lid 1 en 2:

1. Personen die algemene bijstand ontvangen, personen met een nabestaanden- of halfwezenuitkering op grond van de Algemene nabestaandenwet en niet-uitkeringsgerechtigden hebben, in overeenstemming met de verordening, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, aanspraak op ondersteuning bij arbeidsinschakeling en op de naar het oordeel van het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op arbeidsinschakeling.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op personen die vanwege een voorziening gericht op arbeidsinschakeling niet tot een van de groepen, bedoeld in het eerste lid, behoren.

Naast deze wettelijke basis valt uit de memorie van toelichting af te leiden welke zaken in of via de verordening geregeld moeten of kunnen worden:

- De aanspraak van de doelgroepen op ondersteuning door de gemeente;
- het beleid ten aanzien van de diverse doelgroepen en subdoelgroepen;
- het beleid ten aanzien van de combinatie van werk en zorgtaken;
- De beschikbaarheid van financiële middelen.

De verordening: procedureel of uitgebreid

De WWB vraagt aan de gemeenteraad om het re-integratiebeleid in een verordening vast te leggen. Op het eerste gezicht lijkt dat vreemd: beleid leg je neer in een beleidsplan. Desondanks kan de gemeenteraad van oordeel zijn, dat zij belangrijke uitgangspunten en voorwaarden die bij bepaalde voorzieningen moeten gelden, wél in de verordening vast wil leggen.

Het beleid kan op een aantal niveaus geregeld worden:

1. In de verordening zelf. Hiermee ligt het beleid voor langere duur vast. Het aanpassen van de verordening vergt langere tijd. Uitgangspunt kan zijn dat je een verordening vaststelt die vervolgens op hoofdlijnen een aantal jaren meekan.

2. In beleidsregels. Het voordeel van het regelen in beleidsregels is, dat hiermee flexibeler kan worden omgegaan. Deze figuur geeft aan B en W ook meer mogelijkheden in individuele gevallen af te wijken.
3. In het beleidsplan, dat ook door de raad vastgesteld wordt. Naast algemene uitgangspunten kunnen hierin ook onderwerpen aan de orde komen als het inkoop- en aanbestedingsbeleid en de afstemming met andere beleidsterreinen als onderwijs, zorg en economie.
4. In delegatie aan het college (richtlijnen)

Bovenstaande afwegingen hebben in deze verordening tot de volgende systematiek geleid: Allereerst een raamwerk van artikelen dat de basis vormt van de verordening: de artikelen 1 tot en met 11 en 20 tot en met 27. Hierin zijn de opdracht aan het college, de aanspraak, verplichtingen van de cliënt verwerkt, evenals twee facultatieve artikelen over financiën en sluitende aanpak. Daarnaast gaat het om enkele artikelen die in elke verordening voorkomen (definities, hardheidsclausule, etc.).

Doelgroepenbeleid

Van gemeenten wordt verwacht dat zij op evenwichtige aandacht besteden aan de verschillende doelgroepen die binnen de WWB onderscheiden kunnen worden. In de re-integratieverordening kan dit in het bijzonder tot uiting komen in de opdracht die het college van de raad krijgt met betrekking tot de formulering van het beleid. Daarnaast kan de gemeente in de verordening regelen welke voorzieningen voor de specifieke doelgroepen beschikbaar worden gesteld.

Jongeren

De doelgroep jongeren neemt bijzondere plaats in, in het re-integratiebeleid. De meeste gemeenten onderkennen het gevaar van langdurige werkloosheid als jongeren niet snel een re-integratietraject aangeboden krijgen. Veel gemeenten geven daarom de jongeren prioriteit binnen het doelgroepen beleid.

Bijzondere aandacht verdienen daarom de activiteiten die worden ontplooid in het kader van de Taskforce Jeugdwerkloosheid. Deze Taskforce is officieel op 18 maart 2004 van start gegaan. Hoofddoel is het werven van werkplekken voor jongeren en het ondersteunen van lokale en regionale initiatieven. De Taskforce onderschrijft de Modelaanpak Jeugdwerkloosheid, die de RWI eind november 2003 heeft opgesteld. Met deze modelaanpak wil de RWI lokale partijen oproepen voortvarend aan de slag te gaan met de aanpak van de jeugdwerkloosheid.

De gemeente Voorschoten neemt deel aan het jongerenloket Leidse Regio. In het beleidsplan zal de functie van het jongerenloket nader beschreven worden.

Het jongerenloket hanteert de leeftijd voor jongeren tot maximaal 27 jaar.

Het regeerakkoord balkenende IV (07-02-2007) geeft aan een wetswijziging te willen laten plaatsvinden, waarbij jongeren tot 27 jaar geen recht hebben op een uitkering. De gemeente Leiden hanteert voor de inzet van voorzieningen in het kader van de re-integratie sinds 2004 het maximum jongerenleeftijd tot 27 jaar.

Om aan te sluiten bij de leeftijd van 27 jaar van zowel het regeerakkoord als het jongerenloket, is voor de voorzieningen de leeftijd van 27 jaar aangehouden.

Ouderen (>57,5 jaar)

Ten aanzien van oudere werklozen dringt de vraag zich op hoeveel moeite gemeenten zich moeten getroosten deze doelgroep weer aan het werk te krijgen, mede gezien de krapte op de arbeidsmarkt. Tijdens de behandeling van de WWB in de Eerste Kamer is dit onderwerp uitgebreid aan de orde geweest. Naar aanleiding daarvan heeft staatssecretaris Rutte de volgende toezegging gedaan:

“Om recht te doen aan deze omstandigheden zonder afbreuk te doen aan de uitgangspunten van de WWB en de doelstellingen op het terrein van de arbeidsmarktparticipatie van ouderen kan de gemeente daarom volstaan met een éénmalige individuele beoordeling van de mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Als vastgesteld wordt dat er kansen aanwezig zijn ligt het voor de hand met deze persoon afspraken te maken over de inspanningen van beide partijen om deze kansen te benutten en de uitstroom te bevorderen. Indien echter al tijdens deze eerste beoordeling geconcludeerd wordt dat de afstand tot de arbeidsmarkt nauwelijks meer valt te overbruggen heeft de gemeente de bevoegdheid om te volstaan met een ontheffing van de arbeidsverplichtingen voor de resterende periode dat de oudere bijstand ontvangt. Vrijwilligerswerk is dan vaak een goed alternatief.”

NUG-er / Anw-er

De WWB vraagt aan de gemeenten evenwichtige aandacht te besteden aan de diverse doelgroepen. Maar dit betekent niet dat alle doelgroepen in aanmerking hoeven komen voor dezelfde voorzieningen en onder dezelfde voorwaarden. De gemeente kan hier eigen beleid op formuleren. Ten aanzien van twee aspecten kan de gemeente accenten aanbrengen: de bekostiging en de aard van de voorziening.

Ten aanzien van de bekostiging kan de gemeente besluiten een eigen bijdrage te vragen voor de uitvoering van het re-integratietraject. In de kamerstukken van de WWB is hier ook op gewezen. Daarbij kan ook de hoogte van het inkomen als criterium worden gehanteerd, b.v. 130% van het wettelijke minimumloon. Een andere mogelijkheid is de trajectkosten in te zetten als renteloze lening, die na afloop van het traject over een zekere periode (b.v. vijf jaar) dient te worden terugbetaald. Of een eigen bijdrage te vragen.

Een tweede manier om onderscheid te maken ligt in de mate waarin voorzieningen beschikbaar worden gesteld aan deze doelgroep: zo kan de gemeente besluiten dat gesubsidieerde arbeid niet voor deze doelgroep openstaat, omdat dit een te dure voorziening is. Ook kan de gemeente besluiten een aparte voorziening voor deze doelgroep in het leven te roepen. Te denken valt aan een beperkt persoonsgebonden budget, dat slechts tot doel heeft mensen te ondersteunen in het solliciteren of het zich oriënteren op de arbeidsmarkt.

Gesubsidieerde arbeid

Instroom in de gesubsidieerde arbeid vindt met invoering van de WWB niet meer plaats. De gemeente Voorschoten maakt wel gebruik van opstapbanen en sleutelbanen die mensen met een lange afstand tot de arbeidsmarkt kan behoeden voor een verdere afstand van de maatschappij en ter voorkoming van instroom in de WsW. Dit zijn instrumentarium die als vervanging gelden voor de oude gesubsidieerde arbeid, echter met als doel instroom op de reguliere arbeidsmarkt binnen een afgebakend tijdsbestek, welke niet van toepassing was bij de oude regelingen.

Relatie met andere verordeningen

De WWB geeft de gemeenteraad ook opdracht om verordeningen vast te stellen op een tweetal terreinen, welke een relatie hebben met de re-integratieverordening: afstemming en cliëntenparticipatie.

Maatregelenverordening

De WWB vraagt tevens aan gemeenten een verordening op te stellen waarin het samenstel van de rechten en plichten van de cliënt wordt geregeld.

De re-integratieverordening en de maatregelenverordening zijn nauw met elkaar verbonden. Immers, aan de plicht tot meewerken aan een traject kunnen sancties worden verbonden die gevolgen hebben voor de hoogte van de uitkering. Dit zou ervoor pleiten de beide verordeningen te integreren. Echter, de gemeente kan ook aan de verstrekking van bijstand verplichtingen verbinden, die geen directe relatie hebben met re-integratie. Dit pleit ervoor om de verordeningen te scheiden, maar wel om duidelijke verwijzingen aan te brengen.

Verordening cliëntenparticipatie

De WWB geeft aan de gemeenteraad tevens de opdracht een verordening cliëntenparticipatie op te stellen. In de re-integratieverordening kan worden opgenomen dat bij de vaststelling van het beleidsplan de lokale cliëntenraad of enig ander orgaan dat hiertoe dient wordt betrokken.

Algemene subsidieverordening

Veel gemeenten kennen een algemene subsidieverordening. Dit heeft als voordeel dat in andere verordeningen op grond waarvan subsidies worden verstrekt, voor algemene onderdelen als termijnen, informatieverplichtingen e.d. verwezen kan worden naar de algemene subsidieverordening. In de algemene bepalingen bij deze verordening kan dan ook de bepaling opgenomen worden dat op subsidies die op grond van de re-integratieverordening kunnen worden verstrekt, de algemene subsidieverordening van toepassing is.

Verordening Wet Inburgering

Ten aanzien van de Wet Inburgering, welke per 1 januari 2007 van kracht is geworden, wordt de lijn van beide wetgevingen gevolgd. Inburgeringsplichtigen welke een uitkering genieten, krijgen een duaal traject aangeboden. Daarbij wordt uitstroom naar werk boven inburgering gesteld.

Voor oudkomers welke de Nederlandse nationaliteit bezitten (voor zowel uitkeringsgerechtigden als voor Nug-ers en Anw-ers), kan de Regeling Oudkomers als voorziening worden ingezet.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1t/m 3 Begripsbepalingen

Hierbij wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de begripsbepalingen uit de Wet Werk en Bijstand. Waar dat mogelijk is, kan de gemeente via de begripsbepalingen eigen accenten leggen.

Doelgroep:

Bij de omschrijving van het begrip doelgroep, wordt verwezen naar artikel 7 lid 1 onder a van de WWB. In dat artikel wordt aangegeven welke doelgroepen behoren tot de re-integratieverantwoordelijkheid van dit college. Dit zijn:

- personen die Algemene Bijstand ontvangen;
- personen als bedoeld in artikel 10 tweede lid;
- personen met een nabestaanden- of halfwezen uitkering op grond van de Algemene nabestaandenwet;
- niet-uitkeringsgerechtigden.

Met personen als bedoeld in artikel 10 tweede lid wordt bedoeld: personen die vanwege een voorziening gericht op arbeidsinschakeling niet tot een van de hiervoor genoemde groepen behoort. Concreet gaat het bij deze groepen om personen die door middel van een gesubsidieerde arbeidsplaats in hun eigen levensonderhoud voorzien.

Algemeen geaccepteerde arbeid:

Met het begrip ‘algemeen geaccepteerde arbeid’ wordt bedoeld arbeid die algemeen maatschappelijk aanvaard is. Werkzaamheden die niet algemeen geaccepteerd zijn, zoals prostitutie, worden hiermee uitgesloten. Ook worden werkzaamheden uitgesloten die ingaan tegen de integriteit van de persoon, zoals werkzaamheden die gewetensbezwaren oproepen.

De arbeid die wordt aangeboden hoeft dan ook niet beperkt te blijven tot die arbeid die gangbaar is voor de betrokken persoon, omdat hij bijvoorbeeld die arbeid in het verleden heeft verricht en daarmee wellicht meer affiniteit heeft dan met de aangeboden arbeid.

Uitgangspunt van de WWB is immers dat de weg naar werk zo kort mogelijk dient te zijn en dat, mede gelet op het vangnetkarakter van deze wet, dan ook elke vorm van arbeid geaccepteerd dient te worden. Er kunnen geen eisen worden gesteld aan de aansluiting van de arbeid aan het opleidingsniveau, eerder opgedane werkervaring en beloningsniveau. Ook arbeid van tijdelijk aard dient geaccepteerd te worden. Het kan in individuele gevallen mogelijk zijn dat ook een verhuizing aan de orde kan komen, indien de reistijd erg lang gaat worden. Onder algemeen geaccepteerde arbeid worden eveneens verstaan alle vormen van gesubsidieerde arbeid, met uitzondering van dienstbetrekkingen van de Wet sociale werkvoorzieningen (WsW). Ook werkzaamheden die verricht worden als zelfstandige of als kunstenaar, als dan niet in een gemengde beroepspraktijk, worden aangemerkt als algemeen geaccepteerde arbeid.

Artikel 4 Odracht college

In het eerste lid is de opdracht aan het college vormgegeven analoog aan artikel 7 van de WWB. Ten behoeve van de volledigheid en duidelijkheid is deze opdracht ook opgenomen in deze verordening.

Alle inspanningen die het college doet ten behoeve van een belanghebbende met betrekking tot arbeidsinschakeling, zijn gericht op de kortste weg naar werk. Hoe korter de periode die iemand niet werkt, hoe groter de kans op een lang re-integratieproces. Bovendien heeft de

gemeente een financieel belang bij het zo kort mogelijk verstrekken van een uitkering, omdat de door invoering van de WWB de gemeente volledig financieel verantwoordelijk is voor de uitgaven. Besparing op het inkomensdeel van de WWB mag overgeheveld worden naar het werkdeel WWB. Andersom is dit niet mogelijk. Het uitgangspunt van de kortste weg naar duurzame uitstroom impliceert dat wanneer een uitkeringsgerechtigde werk in deeltijd aanvaard en een aanvullende uitkering nodig blijft houden, het college zich blijft inspannen om deze personen uit te laten stromen uit de uitkering. Voor de betreffende uitkeringsgerechtigde geldt dat van hem /haar verwacht wordt dat hij / zijn zich actief blijft opstellen om inkomsten te verwerven waarmee hij / zij volledig in zijn levensonderhoud kan blijven voorzien.

Bij het bieden van ondersteuning bij arbeidsinschakeling en de eventuele inzet van voorzieningen, hanteert het college het principe van maatwerk. Steeds wordt bij iedere belanghebbende onderzocht wat diens individuele capaciteiten en mogelijkheden zijn en op welke wijze arbeidsinschakeling het best bevorderd kan worden. Om dit te bepalen maakt het college gebruik van adviezen van derden, waaronder het CWI, die op basis van een onderzoek tot stand zijn gekomen. Het onderzoek zoals hier is bedoeld, is een diagnostisch onderzoek zoals genoemd in artikel 12 van de verordening. Het college heeft bovendien de opdracht om te zorgen voor een gevarieerd aanbod van voorzieningen zodat ingespeeld kan worden op de behoeften van de individuele belanghebbende.

Het is een gegeven dat arbeidsinschakeling belemmerd wordt door bijvoorbeeld het gebrek aan kinderopvang. Daarom is aan het college opgedragen dat zij moet bevorderen dat er voldoende flankerende voorzieningen zijn. Het gaat hierin overigens niet alleen om kinderopvang maar bijvoorbeeld ook om de mogelijkheid een traject intensieve budgetbegeleiding te volgen of vergoedingen voor kosten die samenhangen met arbeidsinschakeling (bijvoorbeeld sollicitatiekosten of representatiekosten).

Artikel 5 Beleidsplan

Zoals ook in de algemene toelichting is gesteld, vraagt WWB aan de gemeenteraad om het re-integratiebeleid in een verordening vast te leggen. Hier is gekozen voor de systematiek om niet alles in de verordening te regelen, maar ook gebruik te maken van beleidsplan.

Het eerste lid geeft aan dat de gemeenteraad een beleidsplan opstelt. Dit kan jaarlijks zijn, maar er kan ook voor worden gekozen naast een jaarlijks plan ook een meerjarenbeleidsplan vast te stellen. Daarnaast is er de mogelijkheid op met deelplannen te werken.

Het tweede lid is facultatief en biedt de gemeenteraad de mogelijkheid aan te geven welke specifieke beleidsonderwerpen in het beleidsplan aan de orde dienen te komen.

Het derde lid biedt de basis voor de verantwoording van het beleid. De WWB geeft aan dat het college elk jaar een voorlopig en een definitief verslag over de uitvoering (VODU) naar het rijk zendt. Deze verslagen dienen gepaard te gaan van een verklaring van de gemeenteraad. Daarom is ervoor gekozen expliciet op te nemen dat er een verantwoordingsverslag aan de raad moet worden gezonden. Het ligt voor de hand dat bij de vormgeving van het verslag op grond van deze verordening wordt aangesloten bij de inhoud van het VODU.

Het vierde, facultatieve lid, biedt de mogelijkheid nadrukkelijk de cliëntenraad te betrekken bij de vaststelling van en de verantwoording over het beleid. Hier kan ook een relatie gelegd worden met de verordening cliëntenparticipatie, die de gemeente ook verplicht is op te stellen.

Artikel 6 Aanspraak op ondersteuning

De WWB stelt niet zo expliciet dat de aanspraak op voorzieningen in de verordening geregeld moet worden. Immers, het is ook al in de WWB zelf geregeld. Eveneens uit oogpunt van volledigheid en duidelijkheid is ervoor gekozen een algemene bepaling over de aanspraak op te nemen (eerste lid).

In het tweede lid wordt expliciet de koppeling gelegd tussen de algemene aanspraak van de cliënt en de criteria die gehanteerd worden bij het aanbieden van voorzieningen. Daarbij wordt verwezen naar elk document waarin die criteria geformuleerd kunnen worden, doch minimaal de verordening en het beleidsplan.

Artikel 7 Verplichtingen van de cliënt

In de WWB is al uitgebreid aangegeven welke verplichtingen gelden bij het recht op een uitkering. Wederom uit oogpunt van duidelijkheid en volledigheid zijn in het eerste en tweede lid de verplichtingen conform de wet geformuleerd.

Het vijfde lid biedt de verbinding met de maatregelenverordening. Deze verordening regelt het opleggen van een maatregel indien de uitkeringsgerechtigde niet aan zijn verplichtingen voldoet. Deze maatregel bestaat uit het verlagen van de uitkering met een bepaald percentage. Echter, voor personen zonder uitkering, ANW-ers en personen in gesubsidieerde arbeid kan de gemeente de uitkering niet verlagen als maatregel. Daarom is in artikel 8 de mogelijkheid opgenomen dat in die gevallen de gemeente (een deel van) de kosten die gemaakt zijn terug kan vorderen.

Artikel 8 Verplichtingen Nug-er en Anw-er

Ook Nug-ers en Anw-ers zijn verplicht een trajectplan te ondertekenen. Zolang dit plan niet getekend is, kan niet gestart worden met het traject. Ook voor deze groep personen geldt dat wanneer zij eenmaal gestart zijn met een voorziening, zij verplicht zijn zich te houden aan de gemaakte afspraken die voortvloeien uit de wet en deze verordening.

Artikel 9 Arbeidsplicht en ontheffing

Ten aanzien van de arbeidsplicht van alleenstaande ouders met kinderen tot 12 jaar is de tekst, zoals geformuleerd in de wet, ten behoeve van de volledigheid en duidelijkheid overgenomen in de verordening. Concreet betekent dit dat alle alleenstaande ouders een arbeidsplicht hebben, maar dat zij hiervan tijdelijk of gedeeltelijk ontheven kunnen worden vanwege bijvoorbeeld het ontbreken van kinderopvang. In dit verband zijn in deze verordening dan ook flankerende voorzieningen opgenomen, waaronder kinderopvang.

Voor personen van 57 ½ jaar en ouder geldt dat het college de arbeidsplicht slechts oplegt indien er voor de belanghebbende nog sprake is van enig arbeidsmarktperspectief. Een eventuele ontheffing is altijd gebaseerd op de individuele situatie.

Artikel 9 WWB legt niet alleen de arbeidplicht op, maar regelt ook in welke situaties het college een uitkeringsgerechtigde kan ontheffen van deze verplichting. Deze ontheffing is altijd tijdelijk van aard en is gebaseerd op een dringende reden. Ten behoeve van de volledigheid en duidelijkheid is deze bevoegdheid nog eens expliciet opgenomen in deze

verordening. Voor het einde van de ontheffingsperiode vindt een herbeoordeling plaats die kan leiden tot beëindiging of gehele of gedeeltelijke voortzetting van de ontheffing.

De term 'dringende reden' is voor verschillende uitleg vatbaar en laat zich niet goed vastleggen. Het ligt ook niet voor de hand hiernaar te streven, omdat daarmee het uitgangspunt van maatwerk verloren gaat. Voorbeeld van een dringende reden kunnen zijn: het verrichten van mantelzorg, medische beperkingen (aangetoond door middel van een deskundig advies) en de zorg van kinderen die vanwege een psychische of medische beperking extra aandacht nodig hebben.

Artikel 10 Sluitende aanpak

De WIW kende een wettelijke sluitende aanpak voor jongeren (artikel 9). Daarnaast zijn in het kader van de Agenda voor de Toekomst afspraken gemaakt over een sluitende aanpak voor nieuwe instroom en voor het zittend bestand. De WWB kent geen bepaling over sluitende aanpak. De wetgever gaat ervan uit dat door de systematiek van de wet er in de praktijk de facto een sluitende aanpak ontstaat.

In de EG afspraak is er wel een afspraak dat nieuwe werklozen binnen 12 maanden na de datum waarop hij werkloos is geworden, een aanbod op gericht arbeidsinschakeling krijgt. Gelet op het re-integratie uitgangspunt van Voorschoten, dat alle mensen mee moeten kunnen doen in de maatschappij, is deze termijn voor de nieuwe instroom in de bijstand en voor jongeren, verkort naar 3 maanden. Wanneer het college heeft vastgesteld dat de betreffende persoon volledig arbeidsongeschikt is en een (tijdelijke) ontheffing van de arbeidsverplichting heeft, kan deze termijn van 3 maanden overschreden worden. Ook op grond van individuele omstandigheden, kan van de termijn van 3 maanden afgeweken worden.

Gelet op de omschrijving van het begrip jongeren in artikel 1 van deze verordening, betekent de sluitende aanpak dat het college zich niet alleen actief opstelt ten aanzien van jongeren uitkeringsgerechtigden, maar ook jongeren Nug-ers en Anw-ers actief benadert. Hiervoor maakt het college uitvoeringsafspraken met de Leidse Regio betreffende een jongerenloket.

Artikel 11 Subsidie- en budgetplafonds

De gemeente kan, om de financiële risico's te beheersen, een verdeling maken van de middelen over de verschillende voorzieningen. Dit kan in het beleidsplan gebeuren (zie het artikel over beleidsplan). Het uitgeput zijn van begrotingsposten kan echter nooit een reden zijn om aanvragen voor voorzieningen te weigeren. Om dat wel mogelijk te maken kan de gemeente bij verordening subsidie- en budgetplafonds instellen.

De WWB stelt dat het ontbreken van financiële middelen alleen geen reden kan zijn voor de afwijzing van een aanvraag. De gemeente dient dan na te gaan welke andere, goedkopere alternatieven er beschikbaar zijn. Dit houdt dus in dat er geen algemeen plafond ingesteld kan worden. Wat wel kan is dat per voorziening een plafond wordt ingebouwd; dit laat de mogelijkheid open dat er naar een ander instrument wordt uitgeweken.

Bij dit artikel wordt uitgegaan van de bevoegdheid van het college om plafonds in te stellen. Een mogelijkheid is dat bij de vaststelling van de plafonds wordt verwezen naar de bedragen die in het beleidsplan of in de begroting voor de verschillende voorzieningen worden gereserveerd.

Een budgetplafond geldt voor de overige uitgaven die het college doet in het kader van voorzieningen. Een subsidieplafond geldt voor voorzieningen die subsidies inhouden. Een subsidieplafond dient wel bekendgemaakt te worden vóór de periode waarvoor deze geldt (art. 4:27 lid 1 Awb).

Artikel 12 t/m 19 Voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling

In de artikelen 12 t/m 19 worden de verschillende voorzieningen geregeld die uitgevoerd worden door derden, te weten door re-integratiebedrijven. Ten aanzien van een aantal voorzieningen (scholing en educatie, uitstroompremie, loonkostensubsidie en kinderopvang) is bepaald dat het college op grond van deze verordening beleidsregels moet maken waarin de betreffende voorziening nader wordt uitgewerkt. Voor de overige voorzieningen geldt dat het college hiertoe niet verplicht is, maar wel de mogelijkheid heeft (op grond van artikel 32) wanneer zij dit nodig acht.

Het stellen van een goede diagnose (artikel 12) is noodzakelijk om de individuele persoon het meest passende traject aan te bieden. Het CWI speelt hierbij een belangrijke rol. Soms is echter een aanvullende diagnose nodig. Ook de Wia-toets (noodzakelijk om de arbeidshandicap vast te stellen en om te beoordelen of de belanghebbende tot de doelgroep van de Wet Inkomen naar Arbeidsvermogen behoort) is een diagnostisch onderzoek. Tot slot is ook het onderzoek zoals bedoeld in artikel 4 lid 3 van deze verordening een diagnostisch onderzoek.

Re-integratietrajecten (artikel 13) zijn totaaltrajecten, wat wil zeggen dat de uitvoerder (klantmanager, banenmakelaar, re-integratiebedrijf etc.) verantwoordelijk is voor de uitvoering van het volledige traject, inclusief de nazorg wanneer de belanghebbende aan het (activerings / vrijwilligers) werk is. De voorziening die genoemd worden in de artikelen 14 t/m 19 kunnen deel uitmaken van een re-integratietraject. Wanneer er sprake is van een (zeer) grote afstand van tot de arbeidsmarkt, kunnen de voorzieningen in de artikelen 14 t/m 19 ingezet worden als traject op zich en elkaar aansluitend opvolgen. Een re-integratietraject, dat als einddoel duurzame uitstroom heeft, vormt een sluitstuk van de ondersteuning die het college biedt in het kader van de arbeidsinschakeling.

Leerwerktrajecten (artikel 14) worden specifiek ingezet ten behoeve van jongeren. Het zijn duale trajecten wat wil zeggen dat er zowel een werk- als een opleidingscomponent in zitten. Na afronding van het traject kan de deelnemer doorstromen naar een betaalde baan of naar een beroepsopleiding om alsnog een startkwalificatie te behalen. Plaatsing van een jongere op een leerwerktraject mag niet leiden tot verdringing.

Het werken in een opstapbaan of sleutelbaan (artikel 15) heeft duurzame uitstroom tot doel. Door middel van het opdoen van werkervaring tijdens werkstages (artikel 16) en arbeidsritme aan de hand van een persoonlijk ontwikkelingsplan, wordt dit doel bereikt. Werken op basis van een opstapbaan of sleutelbaan is gekoppeld aan een maximale duur. Gedurende het traject worden de deelnemers al bemiddeld naar een betaalde baan.

Voor jongeren is scholing (artikel 17) vooral gericht op het alsnog behalen van een startkwalificatie.

Voor personen vanaf 27 jaar geldt dat scholing en educatie vooral wordt ingezet ter ondersteuning van de arbeidsinschakeling en het verkleinen van de afstand tot de arbeidsmarkt of deelname aan de maatschappij. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om een

sollicitatietraining, computercursus, maar ook om een Inburgeringstraject in het kader van de Wet Inburgering.

Sociale activering en vrijwilligerswerk (artikel 18) wordt gedefinieerd als: het verhogen van de maatschappelijke participatie en het doorbreken of voorkomen van sociaal isolement door maatschappelijk zinvolle activiteiten die een eerste stap op weg naar betaald werk kunnen betekenen. Meer dan voorheen is sociale activering een eerste stap richting arbeidsinschakeling.

Ook werkzaamheden als zelfstandige vallen onder het begrip algemeen geaccepteerde arbeid en kunnen leiden tot uitstroom. In de Bbz worden nadere regels gesteld ten aanzien van het voorbereidingstraject (artikel 19) over de kosten en de duur van het traject. Voor de volledigheid en duidelijkheid is het voorbereidingstraject ook als een voorziening opgenomen in deze verordening. Bij de uitvoering van deze voorziening moet het college zich houden aan de bepalingen die hierover in de wet en regelgeving is vastgelegd.

Artikel 20 stimuleringspremies

Artikel 31 lid 2 onder j van de WWB biedt de mogelijkheid een eenmalige premie vrij te laten die voor het college kan worden toegekend in het kader van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. Deze eenmalige premie mag niet meer bedragen dan €1984,00 per kalenderjaar.

Deze premie wordt verstrekt in de vorm van een stimuleringspremie waarbij de nadruk is gelegd op duurzame uitstroom. De stimuleringspremie is bedoeld als stimulans om werk te aanvaarden door een eenmalige verhoging van het inkomen. De premie is fiscaal onbelast en beïnvloed dus niet het (eventuele) recht op toeslagen van de belanghebbende. Daarnaast is een stimuleringspremie praktisch goed uitvoerbaar en kunnen er geen interpretatieverschillen ontstaan rondom de term 'bijdragen aan arbeidsinschakeling'. Het college geeft in een richtlijn een nadere uitwerking van de stimuleringspremie.

Artikel 21 Overbruggingssubsidie

De gemeente raad wil niet alleen uitkeringsgerechtigden stimuleren een betaalde baan te vinden, zij wil ook werkgevers stimuleren om uitkeringsgerechtigden een baan te bieden. Hiervoor stelt de gemeenteraad een loonkostensubsidie beschikbaar. Het betreft een subsidie met een zeer tijdelijk karakter die zo scherp mogelijk toegesneden is op de individuele cliënt. Het uitgangspunt voor deze subsidie is de productiviteitswaarde van de cliënt. Deze wordt (tijdelijk) minder geacht dan die van een reguliere werknemer. Voor deze verminderde productiviteit wordt de werkgever gecompenseerd doormiddel van een overbruggingssubsidie die in de loop van een jaar wordt afgebouwd. Deze voorziening is inzetbaar voor cliënten die een afstand tot de arbeidsmarkt hebben en waarvan wij verwachten dat zij binnen een jaar zo productief zijn dat ze geen subsidie meer nodig hebben. De voorziening wordt uitgevoerd als onderdeel van een re-integratietraject.

Op grond van Europese regelgeving kan een dergelijke loonkostensubsidie aangemerkt worden als staatssteun. Het college is verplicht om bij de uitvoering van deze loonkostensubsidie, het gestelde in beleidsaanbeveling 'Subsidiering arbeidsplaatsen in het kader van re-integratie werkzoekenden' zoals beschreven in de verzamelbrief van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van april 2004 in acht te nemen. Hiervoor is gewaarborgd dat de uitvoering van de loonkostensubsidie voldoet aan de regels van de

Europese Commissie. Dit betekent onder andere dat het college in het verslag zoals bedoeld in artikel 5 van deze verordening melding maakt van de aantallen verleende subsidies en het totaalbedrag dat daarmee gemoeid is. Het college moet bovendien gedurende 10 jaar de administratie rondom deze loonkostensubsidie bewaren, zodanig dat kan worden nagegaan of aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun is voldaan.

Artikel 22 Activeringspremies

De gemeente kan haar premiebeleid afstemmen op de verschillende activiteiten die in het kader van activering verricht worden en daarbij de hoogte van de premie laten variëren. In het tweede lid is een opsomming weergegeven wanneer premies kunnen worden toegekend.

De WWB regelt in art. 31 lid 2 sub k de maximale onkostenvergoedingen bij het verrichten van vrijwilligerswerk (€ 21 per week, met een maximum van € 735 per jaar). Ook deze zijn onbelast en werken niet door bij inkomensafhankelijke regelingen. Ook hier kan de gemeente variëren in hoogte.

Artikel 23 Persoonsgebonden re-integratiebudget

Voor gemeenten is het Persoonsgebonden Reïntegratiebudget (PRB) een relatief nieuw instrument. Slechts een beperkt aantal gemeenten (naast het UWV) hebben, in het kader van de Wet WIA, ervaring kunnen opdoen met dit instrument (Eindhoven en Utrecht o.a.). Onder de WWB hebben gemeenten de volledige vrijheid gekregen om elk denkbaar instrument in te zetten. Gemeenten kunnen er dus voor kiezen het PRB als voorziening aan te bieden.

De gemeente wil een PRB gaan aanbieden. En belangrijke afweging daarbij is dat het PRB past binnen het systeem van klantmanagement en regievoering dat de gemeente Voorschoten hanteert. Daarnaast past dit bij het huidige beeld van de klant, waarmee de verantwoordelijkheid voor een groot deel bij de cliënt wordt gelegd. Dit past binnen de beperkte financiële middelen van de gemeente en het beheersen van financiële risico's. Te denken valt aan een andere wegingsfactor, die van de positie van de cliënt. Er zijn diverse manieren waarop de gemeente de positie van de cliënt vorm kan geven. Het PRB is een uiterste vorm waarin dit kan gebeuren.

Bij de inzet van het PRB kan goed aangesloten worden bij de mogelijkheden van het jongerenloket en de modernisering van de WsW.

In de beleidsregels kunnen randvoorwaarden worden vastgelegd als de maximale duur van het traject en de hoogte van het budget. Ook is het een mogelijkheid om voorafgaand aan het PRB een diagnose (te laten) uit te voeren. De ervaringen hebben namelijk geleerd dat het voor de cliënten niet eenvoudig is zelfstandig een compleet traject uit te stippelen, en dat daarvoor externe deskundigheid moet worden ingezet. De vorm van het PRB kan nader in een beleidsregel worden uitgewerkt.

In de Verzamelbrief van SZW van december 2003 is een uitgebreide passage opgenomen over het persoonsgebonden re-integratiebudget. Hierin wordt ondermeer ingegaan op de samenloop met inkomstenvrijlating en de samenhang met Europese regelgeving ten aanzien van uit- en aanbesteding.

Artikel 24 Kinderopvang

Aan personen die in het kader van arbeidsinschakeling kosten voor kinderopvang maken, kan een vergoeding worden verstrekt. Met ingang van de Wet basisvoorziening kinderopvang (per 1 januari 2005) zijn over de hoogte, vorm en doelgroep die voor een vergoeding in aanmerking komen geen nadere bepalingen opgenomen in deze verordening. Het college heeft deze uitgewerkt in een richtlijn. Bovendien wordt in het jaarlijkse beleidsplan aandacht besteed aan kinderopvang in relatie tot arbeidsinschakeling.

Artikel 25 Overige vergoedingen

Het college stelt in een richtlijn nadere regels ten aanzien van overige vergoedingen welke ter stimulering van de arbeidsinschakeling zijn. In de verordening zijn diverse kosten benoemd, maar dat is geen limitatieve opsomming. In dit artikel zijn als voorbeelden genoemd reiskosten, verhuiskosten en kosten voor kinderopvang en budgetbegeleiding. Deze kosten kunnen worden vergoed uit het Werkdeel.

Artikel 26 Voorzieningen gericht op nazorg

Mede gezien de beperkte budgetten is het belangrijk ervoor te zorgen dat cliënten na uitstroom niet na een korte periode terugvallen in de uitkering. Het college kan ertoe besluiten veel aandacht te besteden aan nazorg, met als doel een werkelijk duurzame plaatsing te realiseren. Bij dit artikel is ervan uitgegaan dat nazorg geboden kan worden ná acceptatie van algemeen geaccepteerde arbeid, dus niet bij gesubsidieerde arbeid. Bij gesubsidieerde arbeid maakt begeleiding en advisering normaalgesproken al onderdeel uit van het traject.

Artikel 27 Inkomstenvrijlating

Met het amendement Bruls is het mogelijk gemaakt de inkomsten van uitkeringsgerechtigden die werken in deeltijd voor een deel vrij te laten. De vrijlating bedraagt maximaal 25% van de inkomsten per maand, met een maximum van € 166. Het maximale percentage en het maximale bedrag impliceren, dat ook uitgegaan mag worden van lagere bedragen. Er is in de wet in artikel 31 lid 2 onder 0 van de WWB een nadrukkelijke termijn van vrijlating toegekend voor ten hoogste zes aaneengesloten maanden. Deze periode blijft ongewijzigd, ook indiende uitkeringsgerechtigde in deze periode bijvoorbeeld slechts vier maanden inkomsten uit arbeid heeft.

Na het verstrijken van de vrijlatingperiode van zes maanden, kan aan de uitkeringsgerechtigde na twaalf maanden opnieuw een vrijlating worden toegekend indien betrokken nieuwe reguliere arbeid aanvaardt. De WWB spreekt enkel voor het recht op vrijlating gedurende een aaneengesloten periode van zes maanden en vermeldt niet of dit bijvoorbeeld per kalenderjaar is of per bijstandsperiode. Jurisprudentie heeft nog geen duidelijkheid gegeven over dit wetsartikel. Dit is aldus een open regeling.

Artikel 28 Beëindiging voorziening

In dit artikel wordt bepaald welke omstandigheden voor het college aanleiding kunnen zijn de voorziening te beëindigen. Het college beëindigt de voorziening wanneer de belanghebbende zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geldt in het bijzonder voor de doelgroep Nug-ers en Anwers. Voor uitkeringsgerechtigden geldt dat het college niet meteen zal besluiten de voorziening te beëindigen. Het college zal besluiten tot het opleggen van een maatregel conform de maatregelverordening.

Artikel 29 Eigen bijdrage

Personen die gebruik maken van een voorziening en een gezinsinkomen hebben dat boven het bijstandsniveau ligt, dienen de kosten van de voorziening geheel of gedeeltelijk uit eigen middelen te betalen. Dit betreft Nug-ers en Anw-ers. Omdat deze eigen bijdrage geen reden mag zijn dat een persoon afziet van deelname aan een voorziening of zelfs afziet van arbeidsinschakeling, is de inkomensgrens neergelegd bij 130% van het wettelijke minimumloon.

In andere situaties bijvoorbeeld bijzondere bijstand wordt een loongrens van 110% van het wettelijke minimumloon gehanteerd met een draagkrachtmeting tot 130%. Indien een belanghebbende een gezinsinkomen heeft dat hoger ligt dan 200% van het minimumloon, wordt hij geacht de kosten van de voorziening uit eigen middelen te kunnen bekostigen.

Voor de kosten van de ondersteuning die het college biedt (dit zijn met name de uitvoeringskosten) wordt geen eigen bijdrage berekend.

Artikel 30 Samenloop

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 31 Mandatering

Het college heeft de bevoegdheid om, ook daar waar dit niet nadrukkelijk is opgenomen in de verordening, nadere regels ten aanzien van het gestelde in deze verordening uit te werken in beleidsregels en richtlijnen. Zoals in de algemene toelichting op deze verordening reeds is aangegeven, gebeurt dit met name bij onderwerpen die beleidsmatig lange tijd stand kunnen houden, maar die op grond van regelgeving, economische ontwikkelingen of ontwikkelingen binnen het cliëntenbestand bijstelling behoeven.

Door het hoofd afdeling Welzijn te mandateren voor het vaststellen van deze beleidsregels en richtlijnen, is er sprake van een hoge efficiëntie. In het kader van de efficiëntie is het raadzaam de ondertekening van overeenkomsten die van toepassing zijn voor de uitvoering van voorzieningen in deze verordening tevens aan het hoofd afdeling Welzijn te mandateren.

Artikel 32 Hardheidsclausule

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 33 Citeertitel

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 34 Inwerkingtreding

Bij de inwerkingtreding van deze gewijzigde Re-integratieverordening komt de reïntegratieverordening Wet werk en bijstand gemeente Voorschoten van 22 april 2004 te vervallen.

Bijlage

Subsidiëring arbeidsplaatsen in het kader van reïntegratie werkzoekenden

Beleidsaanbeveling van belang voor het opstellen van de gemeentelijke reïntegratieverordeningen in het kader van de Wet Werk en Bijstand

Doelstelling van deze beleidsaanbeveling

Deze beleidsaanbeveling kan gemeenten ontlasten van de administratieve verplichting – welke voortvloeit uit de regelgeving van de Europese Gemeenschap – om een samenvatting van de (loonkosten-) subsidieregeling (zoals vastgelegd in haar reïntegratieverordening) op te sturen naar de Europese Commissie en jaarlijks de Europese Commissie een verslag te verstrekken. De gemeente dient daartoe in haar reïntegratieverordening deze beleidsaanbeveling te incorporeren en een expliciete verwijzing naar deze beleidsaanbeveling op te nemen.

Algemeen: de kwalificatie van gesubsidieerde arbeid als staatssteun

Van verboden staatssteun in de zin van artikel 87 lid 1 EG is sprake, indien is voldaan aan de volgende omschrijving: een met staatsmiddelen bekostigd voordeel voor bepaalde ondernemingen waardoor de mededinging wordt vervalst en het interstatelijk handelsverkeer ongunstig wordt beïnvloed. Voorbeelden van steunmaatregelen zijn het verlenen van financiële voordelen door middel van bijvoorbeeld subsidies aan bepaalde sectoren (sectorale steunmaatregel) of aan ondernemingen in bepaalde regio's (regionale steunmaatregel). Zodra aan bepaalde ondernemingen met staatsmiddelen een voordeel wordt verschaft, is het ter beoordeling van de Commissie of ten gevolge van de vervalsing van de mededinging, het handelsverkeer ongunstig wordt beïnvloed. Daartoe strekt de aanmelding van voorgenomen steunmaatregelen (artikel 88 lid 3 EG); alleen indien een vrijstellingsverordening toepasselijk is, is aanmelding niet noodzakelijk.

Gesubsidieerde arbeid (meer in het algemeen: loonkostensubsidie) kan, indien er sprake is van een met staatsmiddelen bekostigd voordeel voor bepaalde ondernemingen, aangemerkt worden als een aanmeldingsplichtige steunmaatregel. Hiervan is echter in ieder geval geen sprake indien:

- er sprake is van een generieke subsidieregeling die in zijn uitwerking non-discriminatoir is voor alle ondernemingen, in alle sectoren van de economie in heel Nederland; of
- de subsidieontvanger geen economische activiteit uitvoert.

De Europese regels inzake staatssteun i.r.t. de gemeentelijke reïntegratieverordening

Gemeenten kunnen met tal van subsidieregelingen de reïntegratie van werkzoekenden bevorderen. Voor de beoordeling in hoeverre er daarbij sprake kan zijn van staatssteun is het volgende onderscheid van belang:

A: subsidieregelingen die direct de werknemer subsidiëren

Te denken valt daarbij ondermeer aan stimuleringspremies aan werkzoekenden bij het aanvaarden van een betrekking. De premie dient direct te worden betaald aan de werknemer. In dat geval is er geen staatssteun volgens het Verdrag; gemeenten hoeven niet aan te melden en hoeven geen goedkeuring te vragen aan de Europese Commissie.

B: generieke regelingen (maatregelen die voor alle bedrijven gelden in alle sectoren). Een lokale subsidieregeling kan een generieke regeling zijn wanneer ieder bedrijf of onderneming, ongeacht de vestigingsplaats van de onderneming of de plaats van tewerkstelling van de werknemer, een beroep kan doen op subsidie wanneer deze onderneming een uitkeringsgerechtigde van de betreffende gemeente in dienst neemt. Dit is ook geen staatssteun, want hier profiteren geen specifieke bedrijven of sectoren van.

NB: wanneer bijvoorbeeld andere dan lokale ondernemers van de subsidiëring zijn uitgesloten, of wanneer de subsidiemogelijkheid is voorbehouden aan een bepaalde onderneming of sector dan geldt de subsidieregeling per definitie als specifieke steunmaatregel en is er dus sprake van staatssteun.

C: subsidieregelingen die organisaties subsidiëren die geen economische activiteiten verrichten

Voorzover gemeenten (loonkosten-) subsidies verstrekken aan organisaties die geen economische activiteiten verrichten¹, worden deze niet aangemerkt als staatssteun.

D: overige werkgelegenheidsmaatregelen:

Gemeenten doen er verstandig aan er op te letten dat (loonkosten-) subsidies die wel als staatssteun zouden kunnen worden aangemerkt voldoen aan de bepalingen van de (EG) vrijstellingsverordeningen – in het bijzonder de Verordening werkgelegenheidssteun². Het is bovendien van belang dat de gemeente in haar reïntegratieverordening een expliciete verwijzing naar deze beleidsaanbeveling opneemt. Dit voorkomt dat de gemeente een samenvatting van de subsidieregeling (zoals vastgelegd in haar reïntegratieverordening) dient op te sturen naar de Europese Commissie en de Commissie jaarlijks dient te informeren over de toepassing van de Verordening werkgelegenheidssteun. Indien de gemeentelijke reïntegratieverordening niet voldoet aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun, kan worden nagegaan of de Verordening de minimissteun³ van toepassing is. Als deze evenmin van toepassing is, dient – afhankelijk van de situatie – de subsidieregeling danwel de individuele (loonkosten-) subsidie door de gemeente te worden aangemeld bij de Europese Commissie⁴.

De belangrijkste voorwaarden waar de gemeentelijke subsidieregeling vanuit de Verordening werkgelegenheidssteun aan dient te voldoen zijn:

a. doelgroepen en steunintensiteit

¹ De EC geeft geen limitatieve opsomming van deze organisaties die geen economische activiteiten verrichten. Het onderscheid tussen economische en niet-economische activiteiten verandert voortdurend, zo stelt de Commissie. Voorbeelden liggen vooral op het terrein van activiteiten die “typische overheidstaken zijn, namelijk diensten als nationaal onderwijs, stelsels van sociale zekerheid en tal van activiteiten die worden uitgevoerd door organisaties die grotendeels een sociale functie vervullen en niet deelnemen aan industriële of commerciële activiteiten” (Groenboek over Diensten van Algemeen Belang, Europese Commissie, 21 mei 2003, blz. 16).

² Verordening (EG) nr. 2204/2002 van de Commissie van 12 december 2002, Pb EG 2002, L 337/3

³ De Verordening de minimis-steun (Verordening (EG) Nr. 69/2001) legt vast dat de totale steun die een onderneming gedurende een periode van drie jaar ontvangt niet hoger mag zijn dan een vastgesteld plafondbedrag (€ 100.000 in een periode van drie jaar – dit is een verschuivende termijn). Voor de toepassing van de Verordening de minimis-steun hoeft de gemeente geen verordening vast te stellen.

⁴ Op grond van de vrijstellingsverordeningen (de Verordening werkgelegenheidssteun (2204/2002) en de Verordening de minimis-steun (69/2001)) kunnen gemeenten zelfstandig beoordelen of aanmelding noodzakelijk is. Bij twijfel kunnen gemeenten contact opnemen met het Coördinatiepunt staatssteun van het ministerie van BZK of met het Kenniscentrum Europa decentraal (www.europadecentraal.nl).

Voorzover de subsidieverlening betrekking heeft op loonkosten in verband met de indienstneming van benadeelde⁵ of gehandicapte werknemers gelden de volgende plafonds (bruto steunintensiteiten): 50 procent (voor benadeelde werknemers) en 60 procent van de loonkosten (voor gehandicapte werknemers)⁶⁷.

Voor beide genoemde groepen (benadeelde en gehandicapte werknemers) is het overigens eveneens toegestaan om niet een forfaitair percentage van de loonkosten te hanteren maar de optelsom van de kosten van compensatie van de eventueel lagere productiviteit en de kosten van begeleiding, werkplekaanpassingen en apparatuur (dit laatste geldt specifiek alleen voor gehandicapte werknemers). Voorwaarde is daarbij wel dat er een individueel dossier wordt bijgehouden waarin alle informatie wordt opgenomen die het voor de Europese Commissie desgewenst mogelijk maakt om te beoordelen of aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun is voldaan.⁸

b. duur van het arbeidscontract:

Behalve in het geval van gewettigd ontslag, moet(en) de werknemer(s) aanspraak kunnen maken op een ononderbroken tewerkstelling van tenminste 12 maanden.

c. geen verdringing van bestaande werkgelegenheid:

Wanneer de indienstneming niet leidt tot een netto-toename van het aantal werknemers in de betrokken vestiging, moeten de vacatures zijn ontstaan ten gevolge van ontslag of vermindering van werktijd, beide op initiatief van de werknemer, ouderdomspensionering of gewettigd ontslag, en niet door afvloeiingen.

Als de overheidsbijdrage als staatssteun moet worden aangemerkt en de gemeente in de reïntegratieverordening een verwijzing naar deze beleidsaanbeveling opneemt en bij de vaststelling van de subsidie de bepalingen van de (EG) Verordening werkgelegenheidssteun in acht neemt, dan hoeft zij geen samenvatting van de lokale subsidieregeling toe te zenden aan de Europese Commissie.

De gemeente kan dan zonder verdere actie richting Europese Commissie de loonkostensubsidieregeling uitvoeren en heeft uitsluitend te maken met de verplichting tot levering van enkele gegevens aan het ministerie van SZW⁹.

⁵ Benadeelde werknemers zijn personen die behoren tot categorieën werknemers welke het moeilijk hebben om zonder hulp tot de arbeidsmarkt toe te treden. Art. 2 van de Verordening werkgelegenheidssteun geeft een opsomming. Tot deze categorie behoren ondermeer langdurig werklozen (12 maanden; voor jongeren onder 25 jaar 6 maanden), etnische minderheden, personen zonder startkwalificatie, alleenstaande ouders.

⁶ Bedoeld wordt het brutoloon, vóór belasting, en de verplichte socialezekerheidsbijdragen. De percentages zijn gedefinieerd in termen van loonkosten op jaarbasis. Voor andere dan benadeelde of gehandicapte werknemers gelden lagere plafonds: afhankelijk van de regio en de omvang van het bedrijf variërend van 7½ procent tot 30 procent.

⁷ Volgens artikel 8 van de Verordening werkgelegenheidssteun mag steun die verleend wordt aan benadeelde of gehandicapte werknemers (conform de artikelen 5 en 6) gecumuleerd worden met andere staatssteun in de zin van art. 87, lid 1, van het Verdrag of met andere bijdragen van de Gemeenschap, mits de (gecumuleerde) steunintensiteit niet meer bedraagt dan 100 procent van de loonkosten gedurende de gehele periode dat de werknemer in dienst is.

⁸ Artikel 10 van de Verordening werkgelegenheidssteun. Voorwaarde is ook hier dat de steunintensiteit niet meer bedraagt dan 100 procent.

⁹ Gemeenten zijn op grond van de (EG) Verordening werkgelegenheidssteun wel verplicht om gegevens met betrekking tot subsidieverstrekkings in het kader van de gemeentelijke reïntegratieverordening gedurende een periode van 10 jaar (gerekend vanaf het tijdstip van de laatste individuele steunverlening) te bewaren, zodanig dat kan worden nagegaan of aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun is voldaan.

Het verslag over de Uitvoering (art. 77 WWB) en de bestaande statistieken voorzien in informatie over aantallen plaatsingen en het totaalbedrag van de verleende subsidie.

In geval van een bij de Commissie ingediende klacht tegen een door de gemeente verstrekte subsidie kan de gemeente overigens wel gehouden zijn de voor de beoordeling van die klacht relevante gegevens ter beschikking te stellen van de Europese Commissie.

Wanneer de gemeente anders dan op grond van de lokale subsidieregeling die als zodanig voldoet aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun en anders dan op grond van de Verordening de minimis-steun, subsidie wil verlenen aan een individuele onderneming dan dient zij deze maatregel *ter goedkeuring* voor te leggen aan de EC¹⁰. Zolang de Commissie de vereiste goedkeuring niet heeft verleend mag geen subsidie worden verleend.

¹⁰ Zie in dat verband overweging 7 (EG) Verordening werkgelegenheidssteun 2204/2002. Voor de wijze waarop aangemeld dient te worden zij verwezen naar het Coördinatiepunt Staatssteun van het ministerie van BZK of naar het al genoemde Kenniscentrum Europa decentraal.

Toelichting op de beleidsaanbeveling

Algemeen

De verplichting tot naleving van de bepalingen van het EG-verdrag betreffende staatssteun berust bij de lidstaat Nederland. Deze bepalingen behelzen vooral de in artikel 88, lid 3, EG vermelde verplichtingen: het tijdig aanmelden van voorgenomen steunmaatregelen en het zgn. stand-still beginsel, d.w.z. dat de voorgenomen maatregelen niet mogen worden uitgevoerd voordat de Commissie een eindbeslissing heeft gegeven.

De lidstaat Nederland omvat alle overheden: centrale overheid, decentrale overheden, ZBO's en PBO's.

Deze overheden hebben dus zelf de uitsluitende verantwoordelijkheid voor de aanmeldingen die onder de hun toebedeelde huishouding vallen, zowel qua tijdigheid als qua inhoud, evenals voor het eventueel beantwoorden van vragen van de Europese Commissie in verband met aanmeldingen.

Deze beleidsaanbeveling is bedoeld om de gemeenten te ontlasten van de administratieve verplichtingen welke voortvloeien uit de regelgeving van de Europese Gemeenschap. De gemeente dient daartoe deze beleidsaanbeveling in haar reïntegratieverordening te incorporeren en een expliciete verwijzing naar deze beleidsaanbeveling op te nemen. Deze beleidsaanbeveling ontnemt gemeenten overigens niet de mogelijkheid om een subsidieregeling te notificeren; bijvoorbeeld wanneer de gemeente zeker wil zijn van goedkeuring door de Europese Commissie.

De Verordening de minimis-steun

Naast de Verordening Werkgelegenheidssteun (Nr. 2204/2002) bestaat er de Verordening de minimis-steun (Verordening (EG) Nr. 69/2001). Deze verordening legt vast dat de totale steun die ondernemingen gedurende een periode van drie jaar ontvangen niet hoger mag zijn dan een vastgesteld plafondbedrag (€ 100.000 in een periode van drie jaar – dit is een verschuivende termijn). In de subsidiebeschikking moet een verwijzing naar de Verordening de minimis-steun worden opgenomen en de werkgever moet een verklaring tekenen dat de ontvangen steun er niet toe leidt dat de totale ontvangen steun (gecumuleerd) het drempelbedrag te boven gaat. Voor de toepassing van de Verordening de minimis-steun hoeft de gemeente geen verordening vast te stellen. Als de subsidieregeling en de op grond hiervan getroffen individuele subsidies – dan wel de individuele subsidies zonder grondslag in een subsidieregeling – voldoen aan de voorwaarden van deze verordening, kan de gemeente volstaan met het bijhouden en bewaren van dossiers.

NB: Wanneer de gemeente aan één van beide vrijstellingsverordeningen (2204/2002 of 69/2001) voldoet hoeft zij de subsidieregeling niet ter goedkeuring voor te leggen aan de EC.

Dossiervorming

Om een zorgvuldige behandeling van eventuele klachten van derden mogelijk te maken, dient de gemeente de gegevens met betrekking tot de subsidieverlening gedurende een periode van 10 jaar (gerekend vanaf het tijdstip van de laatste individuele steunverlening) te bewaren, zodanig dat in de klachtenprocedure kan worden nagegaan of aan de voorwaarden van de Verordening werkgelegenheidssteun is voldaan.

Tenslotte

Wanneer de gemeente de subsidieverlening anders vormgeeft dan in deze beleidsaanbeveling is aangegeven dan dient zij haar subsidieregels ter goedkeuring voor te leggen aan de

Europese Commissie. In afwachting van de eindbeslissing van de Commissie mag geen uitvoering worden gegeven aan die steunregels.

Stappenschema ter beoordeling of er sprake is van staatssteun

